

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2721/2025
22.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Дуњић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Ратко Павловић Ћићко“ из Прокупља, коју заступа Градски јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 219/25 од 22.01.2025. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 219/25 од 22.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 219/25 од 22.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 171/23 од 20.09.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и наложено туженој да тужиљи на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун плате исплати за период од новембра 2020. године до августа 2023. године појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 77.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 219/25 од 22.01.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке за досуђену накнаду штете због неувећања коефицијента за обрачун зараде и то за новембар 2020, за јул 2021. године, за период од јануара 2022. до августа 2022. године и за период од јануара 2023. до августа 2023. године и у ставу другом изреке па је жалба тужене у том делу одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун плате за август

2021. године исплати износ од 680,69 динара са законском затезном каматом од 16.09.2021. године, док је тужбени захтев тужиље за потраживање накнаде штете преко наведеног износа до износа досуђеног првостепеном пресудом од 788,17 динара са законском затезном каматом од 16.09.2025. године одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против потврђујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиљи, запосленој код тужене на радном месту наставника ..., са разредним старешинством, због неувећања утврђеног коефицијента за обрачун и исплату плате од 4 % за наставника разредног старешину из члана 3. тачка 1. подтачка 2. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плате запослених у јавним службама, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. Ово код утврђеног чињеничног стања да тужиљи у периоду потраживања није исплаћена припадајућа накнада плате јер тужена у месецима када је тужиља била одсутна са рада по различитим основама, противно наведеној Уредби, није извршила увећање њеног коефицијента предвиђено за наставника разредног старешину. Наиме, одлука не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету а заснована је на одредби члана 187. став 3. Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС", бр. 88/2017 ... 129/2021), одредбама чланова 2. и 3. став 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС", бр. 34/2001 ... 123/2021), Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама ("Службени гласник РС", бр. 44/2001...123/2023) и одредби члана 20. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама ("Службени гласник РС", бр. 21/2015 ... 273/2022), према којима је увећање плате наставнику – разредном старешини од 4% саставни део укупног коефицијента за обрачун плате који се примењује за време за које је наставник и разредни старешина, без обзира да ли ефективно ради или одсуствује са рада по различитим основама. Тужена уз ревизију није доставила нити се позвала на одлуке из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у предметима са истим правним основом и

чињеничном стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете (тужба ради новчаног потраживања) поднета је 09.10.2023. године, а поднеском од 10.05.2024. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 14.636,08 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком делимично преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер преиначење првостепене одлуке од стране другостепеног суда није учињено на штету ревидента.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**